

Arrest

nr. 75 739 van 24 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 12 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 18 september 2001 aan in België.

1.2. Op 6 januari 2006 werd verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van een jaar en tot een geldboete van 100 euro wegens valse naamdracht en het gebruik van valse documenten. Dit vonnis werd op 26 april 2006 door het hof van beroep te Antwerpen bevestigd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 7 augustus 2009 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze beslissing werd verzoeker dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.4. Via een op 25 augustus 2009 gedateerd schrijven verzocht Payoke vzw aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om aan verzoeker als slachtoffer van mensenhandel een attest van immatriculatie af te geven.

1.6. Op 9 oktober 2009 deelde de procureur des konings bij het parket te Antwerpen aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid mee dat verzoeker zou gedagvaard worden aangezien hij zich schuldig maakte aan nieuwe feiten van valse naamdracht en oplichting.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 3 november 2009 de beslissing om, gelet op de op door verzoeker gepleegde strafbare feiten, geen gevolg te geven aan de vraag tot afgifte van verblijfsdocumenten in toepassing van de artikelen 61/2 tot 61/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 110bis tot 110ter van het van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

1.8. Bij vonnis van 21 december 2009 kende de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen verzoeker een morele schadevergoeding toe wegens de schade die hij leed ingevolge feiten van mensensmokkel.

1.9. Verzoeker diende via een op 4 februari 2010 gedateerd schrijven een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 3 oktober 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard, die hem op 14 november 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.02.2010 werd ingediend door:

[A. R.][...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene stelt dat hij in een strafrechtelijke procedure verwickeld is geweest. Hij werd veroordeeld voor valsheid in geschrifte en heeft hiervoor in de gevangenis gezeten. Ook heeft hij klacht neergelegd tegen de heer [O. J] voor valsheid in geschrifte en mensenhandel en mensensmokkel. Deze laatste werd na een lange procedure veroordeeld tot 30 maanden gevangenisstraf. De advocaat stelt dat betrokkene slachtoffer is van mensensmokkel en “normaliter in aanmerking komt voor het statuut van mensenhandel”. Uit het administratieve dossier blijkt evenwel dat betrokkene niet voor dit statuut in aanmerking komt. Zijn aanvraag om toepassing van de bijzondere procedure voor slachtoffers mensenhandel werd afgewezen bij beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken van 03.11.2009. Het feit dat betrokkene in gerechtelijke procedures is verwickeld geweest in het verleden, zowel als dader als als

slachtoffer is geen buitengewone omstandigheid waarom betrokkene de aanvraag niet in het land van herkomst kan indienen.

De elementen die wijzen op de integratie van betrokkene, het feit dat hij in België verblijft, Nederlands heeft geleerd, sociale banden heeft en getuigenverklaringen voorlegt, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Hetzelfde geldt voor het feit dat betrokkene zou samenwonen met een Belgische vrouw.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker eveneens op 14 november 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9bis en 61/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 110bis van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, van de omzendbrief van 26 september 2008 inzake de invoering van een multidisciplinaire samenwerking met betrekking tot de slachtoffers van mensenhandel en/of van bepaalde zwaardere vormen van mensensmokkel (hierna: de omzendbrief van 26 september 2008) en van de materiële motiveringsverplichting.

Hij verschaft volgende toelichting:

“Verweerder heeft gesteld geen buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet te hebben vastgesteld. Na de strafrechtelijke procedures, waarin verzoeker betrokken was, te hebben vermeld, motiveert verweerder de onontvankelijkheid als volgt:

“De advocaat stelt dat betrokkene slachtoffer is van mensensmokkel en in aanmerking komt voor een statuut van mensenhandel. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat betrokkene niet voor dit statuut in aanmerking komt. Zijn aanvraag om toepassing van de bijzondere procedure voor slachtoffers mensenhandel werd afgewezen bij beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken van 03.11.2009. Het feit dat betrokkene in gerechtelijke procedures is verwickeld geweest in het verleden, zowel als dader als als slachtoffer, is geen buitengewone omstandigheid waarom betrokkene de aanvraag niet in het land van herkomst kan indienen.”

Argumentatie verzoeker:

1. *Toepassing statuut mensenhandel (mensensmokkel): “Het huidig art. 61/5 Vreemdelingenwet voorziet: De minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die het slachtoffer is van het misdrijf bedoeld in artikel 433quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77bis in de omstandigheden bepaald in artikel 77quater, 1°, uitsluitend voor wat de niet begeleide minderjarigen betreft, tot 5°, tot een verblijf van onbepaalde duur machtigen indien diens klacht of verklaring heeft geleid tot een veroordeling, of indien de procureur des Konings of de arbeidsauditeur in zijn vorderingen de tenlastelegging van mensenhandel of mensensmokkel onder de verzwarende omstandigheid voorzien in artikel 77quater heeft weerhouden.”*

Op grond van het huidig art. 110bis § 5 Vreemdelingenbesluit, geeft de minister of zijn gemachtigde de instructie tot inschrijving in het vreemdelingenregister voor onbepaalde duur, indien de vreemdeling aan de in art. 61/5 van de wet voormelde voorwaarden voldoet “en indien hij zijn identiteitsdocument heeft voorgelegd, tenzij de onmogelijkheid dit document in België te verwerven op geldige wijze aantoonst”.

Ten overvloede verwijst de Omzendbrief inzake de invoering van een multidisciplinaire samenwerking m.b.t. de slachtoffers van mensenhandel van 26.09.2008 in het hoofdstuk IX.A naar de afgifte van een Verblijfstitel van onbepaalde duur, waar zowel de wet als het uitvoeringsbesluit in andere woorden hernomen worden.

Toepassing in onderhavig geval:

1. Door de Procureur des Konings te Antwerpen, waarbij verzoeker zich als burgerlijke partij heeft aangesloten, werd de heer [O. J.] beticht en gedagvaard voor de volgende strafrechtelijke kwalificaties:

A. Valsheid in geschrifte en gebruik ervan (vervalsing inlichtingenbulletin voor vreemdelingen, vervalsing van twee paspoorten waaronder het paspoort op naam van [O. D.]);

B. 'Bij inbreuk op art. 77bis § 1 en 5 en art. 80 van de wet van 15.12.1980, ingevoegd bij hoofdstuk 1 van de wet van 13.04.1995, houdende bepalingen tot bestrijding van de mensenhandel. . . ". ingevolge de wet van 10.08.2005, geherkwalificeerd als: "Bij inbreuk op de artikelen 1 en 77bis van de wet van 15.12.1980... zich schuldig te hebben gemaakt aan het misdrijf mensensmokkel) nl...

Met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd ten opzichte van een minderjarige, met name ten aanzien van:

- nl. [O. D.], [...]

- nl. [O. S.]...

Met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare positie...

Met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd dat van de betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt."

C. Oplichting

D. Opzettelijke slagen met ongeschiktheid aan [O. S.] op 22 november 2007

E. Opzettelijke slagen aan [O. S.] op 5 oktober 2007

De heer [O. J.] werd definitief veroordeeld - er is geen hoger beroep gevolgd - door de Correctionele Rechtbank Antwerpen op 21.12.2009 tot een gevangenisstraf van 30 maanden, voorwaardelijk voor 15 maanden en een geldboete van 1.500 €, voorwaardelijk voor 750 €.

De vordering van de burgerlijke partij [A. R.] (verzoeker) werd toegekend voor een bedrag van 2.500 €, eveneens trouwens als voor [O. S.].

Het bedrag van 2.500 € bevat de morele schade.

Zoals gesteld, is hiertegen geen hoger beroep ingesteld en heeft het vervolgens kracht van gewijsde bekomen op 05.01.2010. Het is pas na het definitief worden van dit vonnis dat verzoeker zijn regularisatieverzoek kon en mocht indienen.

In zijn verzoekschrift heeft hij ingeroepen onder het hoofdstuk 'Uitzonderlijke omstandigheden':

"Ondertussen staat dus definitief vast dat mijn cliënt, samen met de heer [O. S.], slachtoffer was van daden van mensensmokkel (en eigenlijk ook van mensenhandel in Nederland, doch de strafrechtelijke betichting ging niet zo ver), zodat hij normaliter in aanmerking komt voor het statuut mensenhandel."

Onder het hoofdstuk II Redenen waarom de machtiging wordt gevraagd, heeft verzoeker ingeroepen:

"1. Het staat vast dat mijn cliënt slachtoffer is van mensensmokkel met verzwarende omstandigheden, vermits er een definitief vonnis van de Correctionele Rechtbank Antwerpen [werd geveld], waartegen geen hoger beroep werd ingesteld door geen enkele partij."

Om die reden werd dan ook een machtiging tot verblijf van onbepaalde duur gevraagd.

Verweerder verwijst naar de afwijzing van het statuut van mensenhandel ingevolge een vroegere beslissing van 03.11.2009.

Het moment van deze beslissing, die niet aan verzoeker werd meegedeeld, is eigenaardig, want ze werd genomen op een moment dat de correctionele behandeling reeds was aangevat voor de strafrechtbank te Antwerpen, hoewel verweerder kon en moest weten dat het voorbarig was reeds een beslissing omtrent het statuut van mensenhandel te nemen. Bovendien, zelfs als deze beslissing correct zou genomen zijn - quod non - dan nog kan niet adequaat hiernaar verwezen worden bij de beoordeling van de aanvraag in het kader van art. 9bis, ingediend op 4.2.2010, waarin verwezen wordt naar een definitief vonnis van veroordeling inzake mensenhandel.

2.

De bestreden beslissing verklaart het regularisatieverzoek onontvankelijk, met verwijzing naar het gebrek aan buitengewone omstandigheden, dit terwijl de artikelen 61/2 t/m art. 61/5 Vreemdelingenwet nergens en op geen enkel moment het voorhanden zijn van uitzonderlijke omstandigheden vereisen vooraleer het statuut van slachtoffer van mensenhandel/mensensmokkel zou kunnen toegekend worden

De voorwaarden zijn tweërlei:

1) Het slachtoffer van dergelijk misdrijf heeft een klacht of verklaring neergelegd die heeft geleid tot een veroordeling;

2) Het slachtoffer heeft een identiteitsdocument voorgelegd, dan wel de onmogelijkheid om dit voor te leggen geldig aangetoond (art. 110 bis Vreemdelingenbesluit);

Verzoeker toont aan met bovenvermeld vonnis én de voorlegging van zijn paspoort (zie stukken 1 en 12, gevoegd bij de regularisatieaanvraag) dat deze beide voorwaarden vervuld zijn.

3.

Verweerder heeft in zijn beslissing geen melding gemaakt van een mogelijke aanslag op de openbare orde, terwijl nochtans de strafrechtelijke procedures werden besproken, dus ook deze waarin verzoeker inderdaad als betichte naar voor is gekomen.

De eerste beslissing dient dan ook nietig verklaard te worden. Voor zover hieraan gevolg wordt gegeven, verdwijnt ook de rechtsbasis voor het Bevel om het land te verlaten, de tweede beslissing.

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoeker uit kritiek om de motivering van de bestreden beslissing en stelt met name dat de bestreden beslissing ten onrechte vermeldt dat verzoeker buitengewone omstandigheden dient aan te tonen om in aanmerking te kunnen komen voor een machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet. Verzoeker houdt voor te beantwoorden aan de voorwaarden gesteld in artikel 61/2 tot 61/5 Vreemdelingenwet, en stelt dat dit volstaat om in aanmerking te komen voor een machtiging verblijf.

Verzoeker vergist zich blijkbaar waar hij meent dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zou zijn beslist in de bestreden beslissing om het statuut slachtoffers mensenhandel niet toe te kennen.

De bestreden beslissing betreft een beslissing houdende onontvankelijkheid van de door verzoeker gedane aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwacht blijkbaar de procedure tot het bekomen van een machtiging verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet met de procedure tot het b[e]komen van een bijzonder statuut als slachtoffer mensenhandel.

Verzoeker heeft in casu een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet. Waar verzoeker klaarblijkelijk aanneemt dat de beslissing een aanvraag statuut mensenhandel betreft, is zijn toelichting niet afgestemd op de bestreden beslissing waarvan hij de nietigheid opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij geen buitengewone omstandigheden zou moeten aantonen, onder verwijzing naar art. 61/2 tot 61/5 Vreemdelingenwet. Deze artikelen hebben betrekking op de specifieke procedure voor slachtoffers mensenhandel. De aanvraag die in casu werd gedaan betreft een aanvraag in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet, waarbij art. 9bis Vreemdelingenwet, in tegenstelling tot wat verzoeker meent te kunnen voorhouden, wel degelijk bepaalt

dat de aanvrager buitengewone omstandigheden dient aan te tonen die verantwoorden waarom de aanvraag in België wordt ingediend.

Zo verzoeker aanspraak maakt op het specifieke statuut als slachtoffer mensenhandel, dan dient hij de daartoe geëigende procedure te volgen.

De concrete motieven die verzoeker aanhaalde in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet, betreffen niet de ontvankelijkheid van de aanvraag, doch de gegrondheid, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid hier ook niet op diende in te gaan in de bestreden beslissing.

Het blijkt inderdaad dat verzoeker geen enkel argument opgeeft in zijn aanvraag waaruit zou moeten blijken dat hij niet in staat is zijn aanvraag in te dienen in zijn land van herkomst. Wanneer verzoeker aanspraak maakt op een verblijfsrecht, is het aan hem om zowel de ontvankelijkheid als de gegrondheid van deze aanvraag te bewijzen. In casu heeft de gemachtigde beslist dat de door verzoeker aangevoerde 'uitzonderlijke omstandigheden', niet konden worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terecht oordeelde dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden aantoonde in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Vooreerst blijkt uit art. 9 Vreemdelingenwet, dat dit wetsartikel een algemene regel is gesteld ten aanzien waarvan artikel 9bis zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

Laatstgenoemd artikel heeft slechts tot doel om vreemdelingen die in hun land van herkomst of van oponthoud geen Belgische diplomatieke overheid ter beschikking hebben of om een aan henzelf vreemde reden de aanvraag niet kunnen doen bij die overheid, toch de gelegenheid te geven een machtiging aan te vragen tot langdurig verblijf in België.

Verzoeker, in wiens hoofde geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen weerhouden worden, kan zich niet op een ontvankelijke wijze beroepen op art. 9 bis Vreemdelingenwet.

In casu besliste de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid naar oordeel van de verwerende partij terecht, gelet op de gegevens die verzoekers concrete situatie kenmerken en geheel binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, betrokkene aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het art. 9 bis van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 onontvankelijk te verklaren.

[...]

De door verzoeker aangevoerde elementen, kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

[...]

De[...] overwegingen [in de eerste bestreden beslissing] laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid onontvankelijk wordt geacht.

De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

“Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr. 101.624, dd. 7.12.2001).” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R.v.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007)

De bovenstaande motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag onontvankelijk is.

Ten overvloede merkt [verwerende partij] op dat de artikelen 61/2 tot 61/5 waarnaar verzoeker verwijst, bepalen dat de gemachtigde een slachtoffer mensenhandel in bepaalde omstandigheden en onder bepaalde voorwaarden kan machtigen tot een verblijf van onbepaalde duur. Geenszins bestaat er een verplichting in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om de vreemdeling te machtigen tot een verblijf van onbepaalde duur, van zodra bepaalde voorwaarden zouden zijn vervuld.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed. Gelet op het voorgaande is de verwerende partij dan ook de mening toegedaan dat verzoekers enig middel niet kan worden aangenomen.”

3.3.1. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker via een op 4 februari 2010 gedateerd schrijven een aanvraag indiende om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden en dat de eerste bestreden beslissing een antwoord is op deze aanvraag.

De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht met betrekking tot de eerste bestreden beslissing moet in casu dan ook onderzocht worden in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de

verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

In zijn aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden stelde verzoeker dat er "*speciale omstandigheden [zijn] waarom de aanvraag in België wordt ingediend*". Hij zette hierbij uiteen met valse documenten het Rijk te zijn binnengekomen, te zijn veroordeeld wegens vervalsingen en een klacht te hebben ingediend tegen de persoon die hem naar België bracht. Hij lichtte tevens toe dat zijn klacht aanleiding gaf tot een veroordeling wegens mensensmokkel en dat hem als burgerlijke partij een schadevergoeding werd toegekend.

Verweerder oordeelde dat het gegeven dat verzoeker in het verleden betrokken was in gerechtelijke procedures niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd. Deze stellingname is niet kennelijk onredelijk. Het feit dat verzoeker veroordeeld werd wegens het plegen van strafbare feiten en dat een klacht van verzoeker aanleiding gaf tot de veroordeling van een andere vreemdeling wegens mensensmokkel, waarbij verzoeker als slachtoffer beschouwd werd, laat immers niet toe vast te stellen dat het voor verzoeker zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene procedure.

Verzoeker betoogt dat nergens melding gemaakt wordt van "*een mogelijke aanslag op de openbare orde*". Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet evenwel niet in deze verplichting en verzoeker toont met deze bemerking niet aan dat verweerder voormelde wetsbepaling niet correct heeft toegepast.

Daarnaast voert verzoeker aan dat in de artikelen 61/2 tot en met 61/5 van de Vreemdelingenwet niet voorzien is in de voorwaarde dat buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond. Hij gaat evenwel voorbij aan het feit dat hij in zijn aanvraag uitdrukkelijk heeft gesteld een "*verzoek tot regularisatie in te dienen op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet, teneinde een machtiging tot verblijf in België te bekomen*" en dat de procedure die voorzien is in de artikelen 61/2 tot en met 61/5 van de Vreemdelingenwet volledig losstaat van deze voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder diende dus wel degelijk te verifiëren of aan de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vastgelegde ontvankelijkheidsvoorwaarden was voldaan. De bepalingen van de artikelen 61/2 tot en met 61/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 110bis van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en van de omzendbrief van 26 september 2008 doen geen afbreuk aan deze vereiste.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat verweerder reeds op 3 november 2009 weigerde om gevolg te geven aan de vraag, die conform artikel 110bis van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 werd ingediend door Payoke vzw, om, in toepassing van de artikelen 61/2 tot en met 61/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 110bis en 110ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, over te gaan tot de afgifte van verblijfsdocumenten aan verzoeker. Deze beslissing, die op 3 november 2009, aan Payoke vzw ter kennis werd gebracht, werd genomen op basis van de vaststelling dat verzoeker reeds werd veroordeeld wegens het gebruik van een valse naam om op bedrieglijke wijze een verblijfskaart voor vreemdelingen alsook OCMW-steun te verkrijgen en dat werd vastgesteld dat verzoeker na zijn veroordeling nieuwe feiten pleegde waarvoor de procureur des konings hem wenste te dagvaarden. De overweging in de eerste bestreden beslissing dat verzoekers "*aanvraag om toepassing van de bijzondere procedure voor slachtoffers van mensenhandel werd afgewezen*" vindt derhalve steun in de stukken van het administratief dossier en verzoeker toont niet aan dat deze beslissing is aangetast door een gebrek dat gevolgen kan hebben met betrekking tot de rechtsgeldigheid van de in voorliggende zaak bestreden beslissingen. Hij beperkt zich namelijk tot de stelling dat hij er in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden op wees dat de vreemdeling tegen wie hij een klacht indiende definitief veroordeeld werd wegens mensensmokkel. Het loutere feit dat de klacht van verzoeker aanleiding gaf tot een veroordeling wegens mensensmokkel impliceert echter geenszins dat de beslissing van verweerder waarbij hij weigerde om verzoeker, omwille van herhaaldelijke strafrechtelijke inbreuken, in het bezit te stellen van een verblijfstitel niet langer rechtsgeldig zou zijn of zou dienen te worden herzien. Verweerder wijst er in dit verband ook terecht op dat artikel 61/5 van de Vreemdelingenwet in geen enkele verplichting voorziet en een bepaling in een koninklijk besluit of een omzendbrief kan een door de wetgever aan verweerder toegekende bevoegdheid niet wijzigen. Verzoeker kan

dan ook niet gevolgd worden in zijn bewering dat “niet adequaat” kan verwezen worden naar de beslissing van 3 november 2009.

Gelet op voorgaande vaststellingen en het gegeven dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet over een geldig visum beschikt, dient tevens te worden gesteld dat de tweede bestreden beslissing, die genomen werd in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet – in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt – wel een rechtsbasis heeft.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 9bis of 61/5 van de Vreemdelingenwet of van artikel 110bis van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 wordt niet aangetoond.

3.3.2. In zoverre de schending wordt aangevoerd van de omzendbrief van 26 september 2008 stelt de Raad vast dat omzendbrieven aan administratieve overheden gericht zijn, richtsnoeren bevatten nopens de interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten en geen enkel bindend karakter hebben, ongeacht of zij bekendgemaakt zijn of niet. Een eventuele niet naleving van de onderrichtingen vervat in voormelde omzendbrief kan dan ook niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen leiden (RvS 28 juni 2006, nr. 160.736).

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK